

Samiliens Blomst.

— af —
Mrs. Prentiss.

(Fortsat.)

"Jeg vil raade dig til ikke at fare omkring paa denne Maade, naar Frøsen Prigott ser det," sagde Hellen. "Saa vil han tro, at du i Morges anstillede dig som sog."

"Det tror han alligevel," svarede Lucy, idet hun pludselig holdt inde.

"Jeg begynder selv at tro, at hun havde ret."

Da de kom ind i Spisestuen saa Lucy, at de alle ventede paa hende, og hun gjorde derfor Undskyldning for den Jordstue, hun havde forarangeret.

"Du ser helt oplyst ud," sagde hendes Tante.

"Nej haaber, du holder dig bedre."

Lucy fortalte om, at dette var Tilfældet. Frøsen Prigott bibeholdt en tilspændende Læsning.

"Hvordan har du moret dig i Morges," spurgte hendes Ønske.

"Sandt at sige for jeg," sagde Lucy, "men det skal ikke ske øste."

"Jeg haaber, de forsynede dig med Voger."

"Ja, men jeg lærte ikke, jeg faldt i Sovn, ja-snart jeg kom hjem fra Spisereturten."

"Alle holde af at lave," sagde Frøsen Prigott bebrejdende. Hendes øjne flakkede om og tilsindes gav hendes Mening derom.

"Jo, jeg holder meget af det," sagde Lucy, "men i Dag var jeg saa traet. Da jeg saa de mange Voger, som jeg havde længtes efter at lave, og da jeg vidste, at jeg havde Tid til at lave dem, saa gjorde jeg det netop ikke."

"Unge Voger har arbejde efter en bestemt Rettefør," sagde Frøsen Prigott.

Lucy satte ikke have nogen Rettefør eller gøre nogen som helst Ting, som hun ikke kan lide, men den er her," sagde hendes Ønske.

"Ja, ja, her, her er Frøsens Ønske," sagde Frøsen Prigott.

Fr. Whittier saa paa hende og havde Lucy til at sige: "Heg antager, at De venter faaledes, siden De saa mit besøger os," men hans Ønske trædte bort advendt paa Øden, og med en kraftanstrengelse betvung han sin Vigt til at tale.

Saafraat Midtdagen var forbi, begyndte Lucy paa sit Breo til Ømmet, men der var saa mange Ting at fortelle, at hun overrasketes ved at blive kaldt ind til Øde, hvorend hun var halv fordig dermed.

Medens Lucy var bestyrtet med at skrive, sad hendes Tante, Hellen og Frøsen Prigott sammen ved deres arbejde.

"Lucy lader til at være en hød," sagde Fr. Whittier. "Trot De ikke også det, Frøsen Prigott."

"Nej, er en god Menneskender," svarede denne orafelmessegt.

"Jeg synes, at jeg allerede holder meget af hende," sagde Hellen. "Hon er anderledes end andre Voger."

"Ja, meget ligeftrem og naturlig," sagde Fr. Whittier.

"Ja, naturligvis, da hun kommer fra Landet," sagde Frøsen Prigott.

"Det er ikke en nødvendig følge deraf. Nogle unge Voger, der aldrig har indaandet andet end Lombust, er jo fordringsfulde, som det vel er muligt. Alt afhænger af Ønddragelsen, eller jeg vil hellere sige: en stor Del afhænger deraf."

"Mener De da, at Naturlighed er noget, man kan lære sig?"

"Nej, er ingen Metaphysiker, jeg vil ikke drøfte den sag med Dem."

"Det troede altid, at Naturlighed var en ubevistet Dio, der et noget nut for mig, af man kan opdragtes dertil."

"Det var heller ikke min Mening faaledes," sagde Fr. Whittier, hvem den Tante synes latterlig at den gamle Frøsen Prigott skulde prøve paa at være naturlig. "Jeg vil se efter, hvad Genelon siger om den Sag, og så Dem lærte det."

"Jeg læser ikke frans," sagde Frøsen Prigott tært.

"Om Forladelse, jeg troede, De læste alt."

"For halvtredindstue Åar siden lærte unge Voger mere nojtige Ting end nu om Stunder."

"Der Esempel at brodere paa Atlaft," sagde Hellen ondselskabstil.

Frøsen Prigott var misfornøjet, men hun vedblev: "Maa jeg spørge, hvorledes De har opdaget Frøsen Lucy's Elsfærdighed, Forstand og Naturlighed, thi hun har næppe berettet os en Ting med sin Karoerelse?"

Fr. Whittier smilte. "Jeg er også Menneskender," sagde han. "Men naturligvis jeg ikke bejemt stole paa en Mening, som jeg saa hurtig har dannet mig. Men jeg maa sige, at jeg saa vidt er jeg meget tilfreds med, hvad jeg har set."

"Høg mener De om denne," afbrød Frøsen Prigott fort, og fremsatte en Muselins Krave, som hun var i Førde med at brodere.

"Jeg synes, den er meget smuk. Lavede De den Stags Arbejder i Frøsen Burtons Stole."

"Ja, ja, det var en Stole, i hvilken man læste noget, der var verdt at lære. Og af en gammel stundinde at være, venter jeg, at jeg ikke behøver at rømme over et faadem Arbejde."

"Jeg haaber, De vil give mig den, naar den er fordig," sagde Hellen.

"Nej, den er til din Kufine."

Hellen og hendes Ønske saa smilende paa hinanden.

"Det er virkelig venligt," sagde Fr. Whittier.

"Naar Vogebørn gaaer omkring og doone hele Tænke, behøver de ej til at høje for dem," svarede Frøsen Prigott.

"Gter Deres Utdalester at domme, kan jeg forstå, at De ikke holder af min Kufine."

"Det har voerlen sagt, at jeg holdt af hende eller ikke; men derfor kan jeg nok vide hende lidt Venlighed."

"Jeg er vis paa, at Lucy har aldrig haft en Krave som denne," vedblev Hellen. "Og De har aldrig lavet faadem en til mig. Jeg er virkelig formørket; men jeg antager, at De venter paa, at jeg skal naa en sat Alder, faaledes som Lucy. Mama, om jeg Dage bliver Lucy synen Ar."

"Det gør mig ondt at se en ung Pige, der har levet saa mange Åar i denne Verden i Tankeføshed og Vantro," sagde Frøsen Prigott.

"Men De ved jo ikke, om Lucy er vantro," sagde Fr. Whittier.

"Jeg ved ikke, om hun er det, men jeg tvivler ikke derom."

"Men, føre Frøsen Prigott, hun har ikke tilbragt en hel Dag under dette Tag."

"Det er sandt, men jeg er ikke kommen hurtigere til min Mening end De til Deres. Her har De gjort hende 'hød', 'flog', 'naturlig', og jeg ved ikke, hvad mere, og De har dog ikke haft bedre Venlighed til at bedømme hende, end jeg har haft."

"Jeg højde fun, at hun gjorde Indtryk af at være faaledes. Man faar altid et eller andet Indtryk, når man gør et et vedfærdigt, og foret jeg ved det værste om dem, jeg møder, holder jeg altid mest af at tenke det ved."

"Det er ganske det modsatte med mig."

"Det behøver De saaende ikke at fortælle," tænkte Hellen. "Det ved enhver."

Der blev meldt, at Tebordet var dækket. Lucy saa meget lækker ud, da hun kom ned, thi hendes Tanke var fulde af lække Billeder fra Ømmet, men hendes Ansigt stræde endnu mere, da hendes Ønske gav hende et Breo, og hun saa, at det var hendes Ønske. "Fra min føre Ønske!" udbrød hun. "Det er fra Ønske. Hvad er det et lækker af hende. Hun maa have svoret med, hun snart jeg var rejst."

"Vesten gaar hurtigere, end vi funde rejse," sagde hendes Ønske.

"Virkelig ganske suukt gjort," tænkte Frøsen Prigott, idet hun med Misbilligelse saa paa det lække, blusende Ansigt lige over for hende. "Det er i Sandhed ganske farværdigt, at en Ønske skriver til sit Barn," sagde hun smukt.

"Men De ved ikke, hvor meget Ønske har at gøre nu, jeg er borte. Jeg er vis paa, hun har maattet sidde oppe til langt ud paa Natten for at skrive dette;" hun trykkede det farligt under Bordet, medens hun talte.

"Ja hører jeg, at De ikke burde glæde Dem over noget, der har kostet en saadan Anstrengelse," mente Frøsen Prigott.

"Det glade Ansigt bleo mørkt. "Jeg er egenfarlig," tænkte Lucy. "Alt, hvad jeg brider mig om, er min egen Ønske. Men jeg synes, det var saa godt at saa en Ønske fra Ønske den allerførste Gang i mit Liv, jeg er borte fra hende."

Hendes Tante jaar forlegen og misfornøjet ud, og i sit Sæde vendte hun om i Plan til at saa Frøsen Prigott bort fra sine forudsættede Meningen.

Lucy besluttede, at hun efter Tiden vilde blive i sit Børrelæ, til hun havde fået ladt sit drenbare Ønske. Det var i Sandhed drenbart, og hun havde Ønsket til at leve det endnu en Gang, for hun ottet samfædes med Familien, da en Børnen paa hendes Øde forlænrede hende. Da hun aabnede Øren, stod Frøsen Prigott foran hende.

"Min fare," sagde hun, "jeg er vis paa, at De vil tæffe mig, naar jeg benytter mig af min Ørret som Ven og giver Dem nogle smaa Bins, der kunne være til Nutte for Dem."

"Ja, Frøsen," sagde Lucy. "Var saa god at komme nærmere." Frøsen Prigott kom ind og tog Plads.

"Større Barn, De fender ikke meget til Verden, og da De ikke har været vant til at fordeles i god Selfab, kan man ikke vente, at De skulde have Ønske om Stik og Brug."

"Hvad forstaas der ved godt Selfab?" spurgte Lucy.

Frøsen Prigott, som saaledes blev standset i sin Tales Østrøm, løftede sine smaa, forblæbne Øyne paa Lucy og sad et Øjeblik ganske tørs. Blev det Øvrigt, maal gjort af Øndstabstilbuddet, eller var Pigen virkelig alligevel en Dumrian?

"Det betyder jo maal ikke det samme i min Dag-bog som i Dere's," sagde Lucy.

"Det kan naturligvis kun have en Betydning."

"Jeg tror, det har mere end een, det har man lært mig at tro."

"De troer maal ikke at De har fardeles i det." Lucy smilte.

"Et Selfab, bestaende af Forpagtere og deres Ønske og Ørn," sagde Frøsen Prigott forægtigt.

"Er det daaligt Selfab?"

"De skal saa at le, at jeg er grænselført, og ikke har været vedrørende; jeg skal roligt finde mig i Dere's Ørretighed."

"Jeg vil da haabe, at jeg ikke er uønsig, der var ikke min Mening."

"Saa De synes altsaa virkelig, at De har levet i godt Selfab?"

"Ja, det mener jeg," udbrød Lucy ivrigt. "Jeg har ganske vist kun set lidt af Verden og fender det intet til dens Ørder og Stikkie, men om jeg end lærer dem aldrig saa godt at fende, vil jeg ikke tvivle om, at mine Øndstabstilbudd er godt, rigtig godt i Ørrets bedste Betydning."

"Jeg troede, Dere's Ørder var Forpagter."

"Ja, han er Forpagter, men han er en velopdragede og dannet Mand, og min Ønske har ogsaa saet en god Opdragelse."

"Øvlien uataalelig Stolthed," udbrød Frøsen Prigott, idet hun slog Ønderne sammen. "Saa synes De formodentlig ikke en Gang, at der er noget her, som er bedre end en Ønske?"

"Nej, det mener jeg," udbrød Lucy ivrigt. "Jeg har ganske vist kun set lidt af Verden og fender det intet til dens Ørder og Stikkie, men om jeg end lærer dem aldrig saa godt at fende, vil jeg ikke tvivle om, at mine Øndstabstilbudd er godt, rigtig godt i Ørrets bedste Betydning."

"Jeg troede, Dere's Ørder var Forpagter."

"Ja, han er Forpagter, men han er en velopdragede og dannet Mand, og min Ønske har ogsaa saet en god Opdragelse."

"Øvlien uataalelig Stolthed," udbrød Frøsen Prigott, idet hun slog Ønderne sammen. "Saa synes De formodentlig ikke en Gang, at der er noget her, som er bedre end en Ønske?"

"Nej, det mener jeg ikke, og det mener jeg ikke; men jeg fager fun, at jeg i mit Øjen altid plejede at se sand Godhed og Dannelse, og jeg har aldrig før vitidt; jeg vil nogen være stolt, om De fager, vilde det gøre mig ondt; jeg vil nogen være stolt, men vil gerne gøre det rette i alle Ting."

Frøsen Prigott lod sig rose af den ivrige, indtrængende Tone, hvori hun talte. "Jeg kom for at sige Dem, at der ikke værger sig, at De holder Dem saa meget for Dem selv. Men Deres Ønske, der passer for Dem," sagde Frøsen Prigott, idet hun havde givet et smil.

"Saa er mit Ønske om at være Dem til Øjenstie naturligvis umygtigt, da De jo allerede lader saa grumme viis."

"Af nei, jeg ved slet ikke, hvad der er Stik og Brug, hvad De forstaar ved godt Selfab, og jeg vil ikke gøre Dem til at føle sig ondt."

"Jeg er vis paa, at Lucy har aldrig haft en Krave som denne," vedblev Hellen. "Og De har aldrig lavet faadem en til mig. Jeg er virkelig formørket; men jeg antager, at De venter paa, at jeg skal naa en sat Alder, faaledes som Lucy. Mama, om jeg Dage bliver Lucy synen Ar."

"Det gør mig ondt at se en ung Pige, der har levet saa mange Åar i denne Verden i Tankeføshed og Vantro," sagde Frøsen Prigott.

"Men De ved jo ikke, om Lucy er vantro," sagde Fr. Whittier.

"Det gør et Saet i Lucy; al hendes tidligere Ørret for at være paatængende kom op i hende med forsgtet Ørret. 'Hvad skal jeg dog gøre,' udbrød hun, 'derom jeg holder mig for mig selv, er det hemmeligt imod dem, og dersom jeg højer Deres Selfab, er det paatængende. Al, Frøsen Prigott, jeg har aldrig haft tilbragt en Time udenfor mit Øjen og har altid spurtet Ønske om, hvordan jeg skal opføre mig, og hun fandt altid sige mig Besked.'

"Øg har jeg ikke forsigt at være en Ønske for Dem, lige siden Deres Ankomst. Men De bryder Dem ikke om, hvad jeg siger."

"Ja, det gør jeg rigtigt, jeg vil gaa ned eller blive, affurat som De synes."

"Saa skal De naturligvis gaa."

Lucy gif ned, men den, som nogen Sidste har ført en Frøsen Prigott tilbage fra saadan Glæde af Dem. Nu gav jeg Dem denne Vog, og senere vildte jeg give Dem andre, naar jeg synes, at De var kommen saa vidt, at de passede for Dem, men nu ere alle mine Planer strandede. Der er intet i Verden, der forsøffer mig en saa ublandet Glæde, som det at gøre godt. Men De har krydset mine Planer lige fra Begyndelsen."

"Jeg tror virkelig, hun vilde ønske, jeg var en fuldstændig Hønning, hvem hun funde omvende efter Behov," tænkte Lucy; men et Øjeblik efter bebrejdelse hørte jeg som troede, jeg skulle saa saadan Glæde af Dem. Nu gav jeg Dem denne Vog, og senere vildte jeg give Dem andre, naar jeg synes, at De var kommen saa vidt, at de passede for Dem, men nu ere alle mine Planer strandede. Der er intet i Verden, der forsøffer mig en saa ublandet Glæde, som det at gøre godt. Men De har krydset mine Planer